

ת"פ 705/04/17 - מדינת ישראל נגד מחמד אל עואדה

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 705-04-17 מדינת ישראל נ' אל עואדה
בפני כבוד השופטת רבקה גלט

המאשימה	בעניין: מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד דואק נגד מחמד אל עואדה ע"י ב"כ עו"ד בר עוז
הנאשם	

הכרעת דין

נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של תקיפה הגורמת חבלה של ממש, לפי סעיף 380 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק) והיזק לרכוש במזיד, לפי סעיף 452 לחוק.

תמצית העובדות היא כי ביום 21.11.16 נהג המתלון בכביש, עת הגיע הנאשם במהירות לצומת. בעקבות כך, צפר המתלון לנאשם, על מנת למנוע התנגשות. בתגובה, הנאשם חסם באמצעות רכבו את רכב המתלון, ויצא מרכבו. הנאשם ניגש לרכב המתלון, פתח את הדלת הימנית קדמית, ונכנס לרכב. אז, הכה הנאשם את המתלון באגרופים בכל חלקי גופו. המתלון יצא מן הרכב כדי להימלט מן הנאשם. מיד ובסמוך הוציא הנאשם מוט ברזל מתא המטען של רכבו. המתלון נמלט מהמקום והנאשם השיב את המוט לרכבו, נכנס לרכב והמשיך בנסיעה. כתוצאה ממעשי הנאשם נשברו משקפי המתלון, נקרעה חולצתו ונגרמה לו חבלה בדמות סימן אדום בזרת ימין.

הנאשם כפר באישום וטען כי היה ויכוח, המתלון הוא שחסם את רכבו, ולא בוצעו העבירות.

מטעם התביעה העיד המתלון, וכן הוגשו תמונות המתעדות את מצג הרכבים בזמן האירוע, ואת הנזקים שנגרמו למתלון. כמו כן, הוגש דיסק שיחת המתלון עם מוקד 100 של המשטרה, והוגשה הודעת הנאשם.

מטעם ההגנה העיד הנאשם, וכן הוגשה הודעת המתלון.

לאחר בחינת הראיות כולן, אני סבורה כי התביעה הוכיחה את האישום מעבר לכל ספק סביר.

אני מוצאת כי עדות המתלון היתה מהימנה ביותר.

המתלון העיד כי נהג בצומת בשעת עומס, כשרכב הנאשם פרץ במהירות מצד ימינו לתוך הנתיב השמאלי, לכן צפר בחוזקה ובאריכות. הנאשם החל בצעקות, והמתלון ענה לו בכעס, והמשיך בנסיעתו. כעבור 200-300 מ', הגיע שוב רכב הנאשם מימינו וחסם אותו. המתלון הבחין כי היו ברכב כמה נוסעים. תוך כדי כך, הנאשם יצא מרכבו, פתח את דלת הנוסע ברכב המתלון, נכנס לרכבו והחל מכה אותו באגרופים לכיוון הפנים והחזה, בעודו יושב במושב הנהג. המתלון ניסה לגונן על פניו בזרועותיו, עד ששחרר עצמו מחגורת הבטיחות ונמלט החוצה מן הרכב. בשעה שהלך לאחור, בניגוד לכיוון נסיעתו, הבחין כי הנאשם ניגש לתא המטען של רכב הנאשם, והוציא משהו מטאלי, שהיה בצורה צילינדרית כמו מוט. המתלון החל לרוץ לאחור, תוך שצילם את הנאשם, והבחין כי חבריו של הנאשם באים אליו להרגיעו. בעקבות זאת, הנאשם החזיר את החפץ לרכבו. המתלון התקשר בשלב זה למשטרה ורצה למסור את מספר הרישוי של רכב הנאשם, אך חבריו של הנאשם הסתירו מפניו את הלוחית. המשטרה הגיעה כעבור 40 דקות לערך והוא הופנה להגשת תלונה בתחנה. כשהגיש תלונתו, מסר למשטרה את משקפיו שנשברו מן המכות, חולצתו שנקרעה כתוצאה מלפיתת הנאשם בצווארוננו, וצילום אצבעו שנחבלה. המתלון הסביר כי לא היה יכול להימלט עם רכבו מן הנאשם, כיוון שרכב הנאשם חסם את דרכו ואילו בכיוון השני היו רכבים שעמדו בעומס תנועה.

המתלון תיאר כי אופן הנהיגה של הנאשם היה מסוכן, וכי נהג כלפיו באלימות קשה, אך לצד עצם תיאור האירוע לא ניסה להשחיר את פני הנאשם, והודיע לבית המשפט כי איננו מעוניין שהנאשם יענש בחומרה, אלא רצונו שיחשוב על מה שעשה כדי שיעשה תיקון (עמ' 11). בנוסף, המתלון לא הכחיש שכעס על הנאשם, ואישר כי ייתכן בהחלט שאף קילל אותו (עמ' 12, עמ' 18).

הנאשם טען כי המתלון אדם חזק מאד, ספורטאי בעברו, ומתוך כך ביקש ללמוד על אי סבירות טענותיו. ואולם, לא התרשמתי כי אלה הם פני הדברים. המתלון לא התכחש להיותו אדם חזק, אך בכך אין כדי לשלול את האפשרות שהותקף, בעודו יושב בתוך רכבו, כפי שתיאר. בייחוד כך הם פני הדברים, שעה שהנאשם עצמו הוא אדם גבוה, רחב כתפיים ומוצק לא הרבה פחות מן המתלון. גם הטענה לפיה העדר חבלות על גופו של המתלון מלמד על חוסר מהימנותו, אינה משכנעת. ראשית, כן נגרמו חבלות ונזקים למתלון בדמות סימן אדום בזרת, קרע בצווארון חולצתו, ושבירת משקפיו. שנית, המתלון הסביר כי הגן על עצמו בזרועותיו, וכן הסביר כי בהיותו אדם ספורטיבי לא מצא לנכון לפנות לטיפול רפואי.

הנאשם ניסה לערער את מהימנות המתלון בטענה שקיימת סתירה פנימית בין גרסאותיו, בנוגע לאופן הנסיעה של הנאשם. נטען כי בעוד שבחקירה טען כי רכב הנאשם חסם אותו "ממול", הרי בעדותו טען שרכב הנאשם הגיע מצד ימין שלו. בניגוד לנטען, אינני מוצאת כי המדובר בסתירה ממשית, ואין בה כדי לעורר ספק בעניין המהימנות. בכל מקרה, המתלון העיד כי רכב הנאשם חסם אותו, וייתכן שגם כשנחסם מן הצד, באלכסון, הסביר זאת כאילו נחסם "ממול". יש להזכיר כי שפת האם של המתלון היא אנגלית, וניכר כי העברית פחות שגורה בפיו. ייתכן בהחלט שלא דייק בלשונו. מה שברור הוא כי על פי תמונות שצולמו תוך כדי האירוע על ידי המתלון (ת/3), רכב הנאשם סוטה באלכסון לתוך הנתיב

השמאלי שבו עומד רכב המתלונן, ואינני רואה כל דרך לטעון כי המתלונן הוא שחסם את הנאשם. לדעתי, התמונות מראות בבירור כי רכב הנאשם חודר לנתיב השמאלי ומפריע לרכב המתלונן לנוע בחופשיות קדימה.

צוהר נוסף ואותנטי למצבו של המתלונן בעת האירוע, יש בהקלטת שיחת הטלפון שלו למוקד 100 של המשטרה. באותה שיחה נשמע המתלונן כשהוא נסער, ומתאר כיצד הותקף.

התמונות (ת/3), אף הן מחזקות את מהימנות המתלונן, שכן הן מתיישבות עם תיאורו כי ברח מהרכב, וניסה לצלם את רכב הנאשם על מנת להגדיל את התצלום ולמסור את מספר הרישוי למוקד 100. בתמונות נראה הנאשם כשהוא צועד לעבר המתלונן, בכיוון הפוך לכיוון הנסיעה, זאת בשעה שלא היתה לו כל עילה לעשות כך, אלא אם התכוון להסלים את העימות.

כללו של דבר, גרסת המתלונן היתה מהימנה, סדורה ומגובה בראיות.

מול ראיות התביעה, ניצבת גרסת הנאשם לבדה, והיא רצופת קשיים.

הנאשם העיד באופן לעומתי, תשובותיו היו מתפלמסות, והיה עסוק בהתנצחות עם ב"כ התביעה והפניית שאלות אליה, בתשובה לשאלותיה.

הנאשם שינה גרסתו, ללא כל הסבר. בתחילה טען כי היה ויכוח בינו לבין המתלונן, אך לא היה מגע פיסי ביניהם (עמ' 27 ש' 2). לאחר מכן, הודה כי היו "דחיפות" בינו לבין המתלונן, עד שאנשים אחרים הפרידו (עמ' 27 ש' 31), אך עמד על טענתו שלא היו ממש מכות ביניהם. עדותו עומדת בסתירה להודעתו שם אישר ש"היה מכות" (ת/5 ש' 21).

הנאשם חזר שוב ושוב על טענותיו שאילו היתה אמת בגרסת המתלונן, היה עליו ללכת לבית חולים, ולהיבדק. לדעתי, אין בטענה זו כל ממש. כבר הובהר כי נמצאה חבלה באצבעו של המתלונן ונשברו משקפיו. כשעומת הנאשם עם עובדה זו, השיב כי אינו יודע כיצד נגרמו תוצאות אלה, ולא סיפק שום הסבר סביר.

טענה נוספת שהעלה הנאשם היא כי לא נמצאו טביעות אצבע שלו ברכב המתלונן. אני ערה לעובדה זו, אך לדעתי אין בה כדי לשלול את ההתרחשות, שכן לא פעם נתקלים אנו במקרים בהם לא נמצאו טביעות אצבע, הגם שעולה מן הראיות כי העבירה בוצעה.

על הלך רוחו של הנאשם בעת האירוע ניתן ללמוד מתשובתו, כשנשאל האם אירוע זה של מריבה עם נהגים בכביש רגיל עבורו, והשיב "זה רמלה. אני מרמלה, כל אחד שיהיה פה ויכוח יבוא לפה, אז לא תספיקו לא תגמרו זה יהיה 24/7" (עמ' 29 ש' 17). יש לציין כי הנאשם סתר עצמו, וטען לאחר מכן, כי האירוע היה חריג עבורו, אך בכך יש כדי לעורר תמיהה על גרסתו בחקירה במשטרה, יומיים לאחר האירוע, שם פתח בטענה שאינו יודע כלל במה מדובר, ואינו זוכר את

האירוע.

הנאשם העיד כי ביום האירוע היו עמו עוד שני אחרים, שעבדו עמו באותו אתר בנייה, אותם הסיע לתחנה המרכזית. שניים אלה אף תועדו בתמונות (ת/3), כמי שעומדים בסמוך לרכבים, שעה שהמתלונן נמלט מרכבו, כך שברור שהיו עדים להתרחשות. ואולם, הנאשם בחר שלא להביאם לעדות מטעמו, אף כי לכאורה, היה בכוחם לשפוך אור על האירוע. הנאשם נשאל מדוע לא פעל להבאתם, ותשובתו היא כי לא צפה שהמתלונן יגיש תלונה במשטרה. כמובן, בכך אין כדי להסביר מדוע הנאשם נמנע מאיתור העדים לאחר שכבר ידע כי מתנהלת חקירה משטרתית. כידוע, הימנעותו של הנאשם מהבאת ראיות הגנה שהן בשליטתו, צריכה להיזקק לחובתו, ויוצרת הנחה שראיות אלה, אילו הובאו, היו תומכות בהפללתו (ע"פ (מרכז) 29284-06-10 מד"י נ' חאג' יחיא (3.11.10); ע"פ 3947/12 (סלאח נ' מד"י, נבו מיום 10.12.12), ואינני מוצאת עילה לחרוג מכלל זה.

הנה כי כן, גרסת הנאשם היתה בעייתית ביותר.

לצד האמור, אני מוצאת כי לא הוכח סעיף 8 לעובדות האישום, שם נרשם כי הנאשם נטל מוט ברזל מרכבו. בעניין זה, העיד המתלונן בהגינותו, כי ראה משהו "מטאלי", בעל צורה "צילינדרית", אך לא ראה מה בדיוק היה אותו חפץ. מצד שני, הנאשם מכחיש שנטל מרכבו חפץ במטרה לתקוף את המתלונן. בנסיבות הללו, וכיוון שאין מחלוקת על כך שהנאשם השיב את אותו חפץ לתא המטען מיד לאחר מכן, יש מקום לאפשר לו ליהנות מן הספק בעניין זה.

סיכומי של דבר, הוכח האישום מעבר לכל ספק סביר, למעט הנסיבה המפורטת בסעיף 8 לעובדות האישום.

אשר על כן, אני מרשיעה את הנאשם בעבירות שבכתב האישום.

ניתנה היום, י' סיוון תשע"ט, 13 יוני 2019, במעמד הצדדים.